

послуг; захищеності персональних даних; раціональної мінімізації кількості документів та процедурних дій; неупередженості та справедливості; доступності та зручності для суб'єктів звернень.

Протягом останніх років в Україні юридично та організаційно оформилися система надання адміністративних послуг на місцевому рівні, в основі якої знаходяться Центри надання адміністративних послуг, що функціонують як структурні підрозділи органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. Між тим, як свідчать результати проведеного експертного опитування, рівень якості надання адміністративних послуг в Україні залишається достатньо низьким. На основі узагальнення досвіду європейських країн і наявних проблем можна визначити такі шляхи підвищення якості надання адміністративних послуг в Україні: 1) затвердження законодавчо встановленого вичерпного переліку адміністративних послуг та відповідних суб'єктів їх надання; 2) затвердження державних стандартів якості надання послуг та проведення постійного державного моніторингу процесу надання послуг та оцінювання їх якості; 3) створення механізму вивчення потреб громадян у послугах та задоволеності щодо їх надання; 4) забезпечення участі громадськості в процесі оцінки якості послуг, що надаються, та прозорості їх надання; 5) впровадження дієвої системи оскарження дій суб'єкта надання послуги; 6) забезпечення функціонування єдиного державного електронного порталу адміністративних послуг та розвиток системи електронних послуг.

Поглиблення змісту сервісної діяльності суб'єктів публічної адміністрації забезпечило необхідність використання терміну «публічні послуги» (у тому числі на нормативному рівні), оцінка якості надання яких становить перспективний напрям подальших наукових пошуків.

Одержано 20.04.2017

УДК 342.92

Андрій Володимирович Андріяш,

слухач 2 курсу магістратури факультету № 3 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Шатрава С. О.

ДОСЛІДЖЕННЯ МІСЦЯ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Аналіз нормативно-правових актів у сфері запобігання корупції надає можливість класифікувати суб'єктів, яких держава уповноважує вживати заходи із запобігання і протидії корупції та щодо яких вона окреслює загальні напрями здійснення їхніх повноважень, на три групи: 1) суб'єкти із загальними повноваженнями; 2) суб'єкти зі спеціальними повноваженнями; 3) суб'єкти з повноваженнями учасника антикорупційних заходів.

Ведучи мову про діяльність Національної поліції, то її діяльність спрямована на збереження балансу між потребами внутрішньої дисципліни органу, від якого багато в чому залежить публічна безпека, з одного боку, та потребою боротьби з порушеннями основних прав людини, з іншого. таким чином, протидія корупції повинна розглядатися у двох формах: як внутрішньоорганізаційній діяльності органів Національної поліції, так і зовнішній (спрямована за межі діяльності даного органу поліції).

Аналіз закону України «Про Національну поліцію» надає можливість наголосити на тому, що Національна поліція протидіє зовнішнім та внутрішнім корупційним проявам, зокрема: 1) наповнює та підтримує в актуальному стані бази (банки) даних, що входять до єдиної інформаційної системи МВС України, стосовно зареєстрованих кримінальних та адміністративних корупційних правопорушень, осіб, які їх учинили, та результатів розгляду цих правопорушень у судах (п. 9 ч. 1 ст. 26); 2) повноваження члена поліцейської комісії припиняються у разі застосування до члена поліцейської комісії заходів адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією (п. 9 ч. 8 ст. 51); 3) на поліцейських поширюються обмеження, визначені законами України «Про запобігання корупції», «Про Національну поліцію» та іншими законами України, в частині того, що не може бути поліцейським особа, до якої були застосовані заходи адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією (ст. 61); 4) поліцейський звільняється зі служби в поліції, а служба в поліції припиняється у разі набрання законної сили рішенням суду щодо притягнення до відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією, або кримінального правопорушення (п. 10, ч. 1 ст. 77).

В той же час, Національна поліція забезпечує здійснення заходів щодо запобігання корупції, порушень законності, службової дисципліни і контроль за їх реалізацією в центральному органі управління Національної поліції, територіальних органах, на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери її управління. Недаремно в Європейському кодексі поліцейської етики наголошується на тому, що персонал поліції повинен протистояти всім формам корупції всередині поліції. Отже, ефективні заходи з запобігання та боротьби з корупцією в поліції повинні бути встановлені в організації поліції на всіх рівнях.

У зв'язку з викладеним, слід констатувати, що європейська спільнота наголошує на тому, що «корупція в поліції» охоплює дуже різні дії: підкуп, підробку або знищення доказів, фаворитизм, непотизм тощо. Спільним у всіх цих діях видається є те, що вони обов'язково передбачають зловживання повноваженнями, зловживанням посадою службовця поліції. Окрім того, загальноновизнаним є те, що корупція повинна розглядатися як постійна загроза чесності поліції і її нормальному функціонуванню в межах верховенства права.

Одержано 20.04.2017

